

Набофарзанъ, царь на прекрасныя Вавилонъ; сичкытъ народы на Истокъ треперяхъ при самыя слухъ на мое-то име: азъ бѣхъ заповѣдалъ на Вавилонянытъ да ма обожавать, въ единъ мраморенъ храмъ дѣто бѣхъ пред-ставенъ отъ една злата статуя, предъ която горяха день и ноцъ найбезцѣннытъ Египційскы благоуханія: никой никога не смѣи да ми противоречи безъ да не бжде тосъ частъ наказанъ: сѣкый день са изнамѣрвахъ новы удоволствія за да ми направѣтъ живота поусладителенъ. Азъ бѣхъ еще младъ и силенъ; увы! колко благополучія ми оставахъ еще да вкусѣжъ връху престола? Но една жена която обычахъ, и която не ма обычаше, ми показа найдобрѣ че азъ не бѣхъ богъ; тя ма отрови: азъ вече не съмъ нищо, Вчера положижъ съ великолѣпне праха ми въ една злата урна; сѣкый плака; сѣкый си кѣса космытъ, сѣкый са преструваше че нека да са хвърли въ пламъка на моята смъртна клада за да умре съ мене; и сега даже нѣкои отивать да плачтъ на прекрасныя гробъ въ който положижъ праха ми; но никой не ма желѣе; моята паметь е за ужасъ въ самото ми домочадіе; и тукъ долу, азъ вече тѣрпѣхъ страшны мѣкы.“

Телѣмахъ, смиленъ отъ туй зрѣлище, му рече: „Бѣхте ли истинна щастливъ презъ царуванъето си? Осѣцахте ли тѣзи сладка тишина безъ която сърцето остава сѣкога стынѣто и повѣнжло посрѣдъ найвнѣшнытъ наслажденія.“ „Не, отговори Вавилонянинътъ; азъ не знаѣжъ даже какво искате да кажете. Мждрытъ хвалѣтъ тѣзи тишинѣ като единственно щастіе: колкото за мене, азъ никога не съмъ я осѣтилъ; сърцето ми бѣше сѣкога вълнувано отъ новы желанія, отъ страхъ и отъ надѣжда. Азъ са стараяхъ да са омайвамъ самъ, съ кипеньето на страстытъ си; грижахъ са да поддържамъ туй обаяніе за да го направѣжъ постоянно: наймалката промеждина отъ тихыя разумъ ми бываше горчива. Ето тишината която съмъ видѣлъ; сѣкоя друга ми са вижда една басня или единъ сынъ: ето добринытъ за които желѣжъ.“

Като говоряше тѣй, Вавилонянинътъ плачаше като человекъ низкъ който е былъ изглезенъ отъ благополучіята, и който не е навикнѣтъ да тѣрпи непрестанно